

Arrest

nr. 303 978 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WYDOODT
Gistelse Steenweg 300
8200 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WYDOODT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 25 oktober 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 3 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Swati gelegen in het district Surkh-Rod in de provincie Nangarhar. U bent geboren in 2003, Tadzjiek van etnische origine en u hangt het islamitisch geloof aan.

Uw dorp stond in de periode voor uw vertrek onder de controle van de overheid. Uw vader is ongeveer 15 jaar geleden beginnen werken als chauffeur voor H. G. Op een dag ging u uw vader bezoeken op zijn werkplaats in Kaboel. U was die dag afwezig in de madrasa en de qari had uw afwezigheid opgemerkt. Toen u terug naar de madrasa ging, vroeg de qari u naar de reden van uw afwezigheid. U vertelde hem dat u naar het kantoor was geweest van H. G., waar uw vader werkte. Een tijdje later kreeg u de opdracht van de qari om explosieven mee te nemen naar de werkplaats van uw vader. Twee dagen later bracht u uw vader hiervan op de hoogte. Hij verbood u om nog langer naar de madrasa te gaan. Een paar dagen later, toen u onderweg was naar de winkel, kwam u de qari tegen. Hij vroeg u om welke reden u niet meer naar de madrasa kwam. U vertelde hem dat u geen toestemming meer kreeg van uw vader nadat u hem alles verteld had over de opdracht die u had gekregen. Een paar dagen later kreeg uw broer telefoon van een onbekend nummer. Ze brachten uw broer op de hoogte van de opdracht die u had gekregen en vertelden hem dat deze moest uitgevoerd worden. Indien u zou weigeren zouden ze u vermoorden. Een paar dagen later werd er een dreigbrief in jullie tuin gegooid. Uw broer nam meteen contact op met uw vader die nog diezelfde dag naar huis kwam. Drie tot zes dagen later besliste uw vader dat jullie allen zouden verhuizen. Op een avond stonden er echter plots onbekende personen voor jullie deur. Toen er niemand de deur opendeed, gooiden ze een bom in jullie tuin. Hierbij raakten zowel u als uw broer gewond en werden jullie opgenomen in het ziekenhuis. U verbleef vijf dagen in het ziekenhuis waarna u op Afghanistan verliet. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 24 oktober 2021 en diende op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Twee à drie maanden na u vertrokken ook vier van uw broers. Eén broer verblijft in Frankrijk, twee verblijven er in Iran in één in België.

Ter staving van uw verzoek legde u uw taskara en een vertaling ervan neer. Daarnaast legde u ook verschillende documenten neer betreffende uw vader namelijk zijn identiteitsbewijs, zijn werkkaart en drie brieven aangaande zijn tewerkstelling. Tot slot legde u ook nog een dreigbrief voor, een medisch attest aangaande de hospitalisatie van uw broer, acht foto's en twee video's.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. Noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw asielaanvraag op 26 februari 2021 stelde u immers te zijn geboren op 11 januari 2005 en minderjarig te zijn (DVZ Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 1). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek werd uw geboortjaar aangepast naar 1 januari 2003. In de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 29 november 2021 staat dat u de dag van het medisch onderzoek, namelijk op 17 november 2021 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 2.5 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts wordt uw algemene geloofwaardigheid verder aangetast omdat u er niet in geslaagd bent om het profiel van uw vader aannemelijk te maken. Het CGVS plaatst grote vraagtekens bij de zogenaamde werkactiviteiten van uw vader. Er dient te worden aangestipt dat u weinig informatie kan geven over uw vaders vermeende job. U gevraagd om alles te vertellen over de job van uw vader antwoordt u dat hij de persoonlijke chauffeur was van H. G. en dat hij verantwoordelijk was voor alle auto's en de benzine. U gevraagd hoe uw vader deze job heeft verkregen moet u het antwoord schuldig blijven. Verder noemt u wel nog twee namen van collega's, vertelt u ook nog dat zijn werkplaats gelegen was in Kaboel, dat hij zich meestal verplaatste met het openbaar vervoer en dat hij slechts om de twee à drie maanden naar huis kwam omdat het té gevaarlijk was. U gevraagd om welke reden het té gevaarlijk was, moet u het antwoord schuldig blijven. U verklaart dat u dat gehoord hebt van uw vader maar dat u de reden niet kent. Het enige wat u kan vertellen is dat het "misschien" om veiligheidsredenen is. U gevraagd om meer te vertellen over zijn werk als chauffeur antwoordt u dat hij "gewoon" chauffeur was en dat u niet weet wat hij deed aangezien u niet de hele dag bij hem was (CGVS, p. 11). U gevraagd waar uw vader H. G. allemaal naartoe moest brengen geeft u het summiere en vage antwoordt dat hij regelmatig de president ging bezoeken, dus "waar hij verbleef". Ook wanneer er u gevraagd wordt om de dag te beschrijven dat u uw vader ging bezoeken, blijven uw

antwoorden uiterst summier. U verklaart dat er bodyguards aan de poort stonden en dat de Nederlandse ambassade dichtbij is. U gevraagd om in detail te vertellen hoe die dag verlopen is antwoordt u dat u een hele dag in een kamer in het kantoor van u vader hebt gezeten. U gevraagd wat er bij aankomst gebeurde, verklaart u dat de bodyguards "hallo" zeiden, dat u zichzelf voorstelde en dat ze u mee naar binnen namen. Daarnaast vertelt u ook dat er nog "andere" mensen aanwezig waren die voor hem werkten. U gevraagd om de werkplaats van uw vader te beschrijven geraakt u niet verder dan de beperkte verklaring dat het een groot gebouw was, dat er auto's stonden en dat er bomen waren. Ook herhaalt u opnieuw dat de Nederlandse ambassade dichtbij was. U gevraagd wat u allemaal gedaan hebt die dag antwoordt u "niets speciaal". U zat in een kamer en praatte met uw vader (CGVS, p. 13). U gevraagd wat uw vader u vertelde over zijn werk als hij thuis was antwoordt u dat hij niets speciaal vertelde over zijn werk en dat hij dat ook niet wilde vertellen (CGVS, p. 14).

U verder gevraagd om alles te vertellen wat u weet over H. G., de werkgever van uw vader, blijven uw verklaringen opnieuw uiterst summier. Het enige wat u weet te vertellen is dat hij de leider is van de Mahaza-i-mili partij. U gevraagd of u nog iets meer kan vertellen over deze persoon lijkt dat niet het geval te zijn. U specifiek gevraagd sinds wanneer hij deze functie bekleedt en wat zijn taken zijn moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 10). U gevraagd hoe de veiligheid van H. werd gegarandeerd, geeft u het summier antwoord dat hij bodyguards had. U gevraagd of er ooit incidenten geweest zijn, antwoordt u dat u het niet weet. Uw vader heeft het u nooit verteld (CGVS, p. 13 en 14).

Deze verklaringen overtuigen echter niet. U geconfronteerd met uw beperkte kennis over de werkactiviteiten van uw vader en H. G. verklaart u dat uw vader u niet zoveel verteld heeft over zijn job toen u in Afghanistan was. U wist dat hij werkte als chauffeur en het was op dat moment niet belangrijk om te weten wat hij precies deed (CGVS, p. 14). Dit is echter geen afdoende verklaring. Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van uw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u iets meer concrete informatie weet te geven over de werkactiviteiten van uw vader en dit zeker omdat het werk van uw vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot uw vertrek uit Afghanistan. Daarbij dient te worden vastgesteld dat, indien u werkelijk over zo weinig informatie beschikte, u bovendien ook nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om over betrekkelijk essentiële elementen betreffende uw vaders werkactiviteiten meer informatie te verkrijgen, hetgeen tevens nefast is voor uw geloofwaardigheid. U verklaart na uw aankomst in België nog wekelijks contact te hebben met uw familie (CGVS, p. 6). Hierdoor kan er gesteld worden dat u weldegelijk in de mogelijkheid was om meer informatie te verkrijgen. Uw uitleg dat u vader ziek is en u niet had gedacht dat het nodig zou zijn om meer informatie te verkrijgen over de job van uw vader overtuigen echter niet. Dat u dermate weinig concrete informatie omtrent uw vaders werkactiviteiten weet te geven, laat het door u naar voren geschoven profiel van uw vader aan geloofwaardigheid inboeten.

Daarnaast kunnen er verscheidene markante elementen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten op de helling plaatsen.

Ten eerste is de door u geschetste gedwongen samenwerking met de taliban weinig waarschijnlijk te noemen. Het is eerder atypisch dat de taliban iemand met uw profiel überhaupt zou benaderen om dergelijke opdracht uit te voeren. Aangezien uw vader werkt voor H. G., die een belangrijke overheidsfiguur is, kan u moeilijk beschouwd worden als de persoon waar de taliban het meeste vertrouwen in zou vestigen en van wie men er zomaar van uit zou gaan dat hij of zij medewerking zou verlenen bij het volbrengen van hun operatie. In het bijzonder omdat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de taliban u ooit eerder voor hun zaak had proberen te winnen. Door iemand zoals u, die op geen enkele manier in de greep zit van de taliban en bovendien de zoon is van iemand die voor de overheid werkt, in te zetten voor dergelijk opdracht was het risico dat u hun plannen zouden mislukken groot. Wat ook gebeurde want u bracht meteen uw vader op de hoogte (CGVS, p. 14). Ook bent u er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u toch de geschikte kandidaat zou zijn voor het uitvoeren van deze opdracht. U verklaart namelijk de geschikte kandidaat te zijn omdat u naar de werkplaats van uw vader ging en dat u de plek kende (CGVS, p. 17). Deze verklaring overtuigt echter niet. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat de taliban u al meteen als de geschikte kandidaat zou beschouwen omdat u eenmalig naar de werkplaats van uw vader bent geweest en er dan ook automatisch vanuit zou gaan dat u de plek goed kent. Dit lijkt namelijk ook niet zo te zijn want u slaagde er niet in om een gedetailleerde omschrijving te geven van de werkplaats (CGVS, p. 13). U gevraagd om welke reden ze uw vader niet benaderden voor het uitvoeren van deze opdracht als ze op zoek waren naar iemand die toegang tot de plek en de plek goed kende antwoordt u dat de qari geen contact had met uw vader. U gevraagd om welke reden hij geen contact zou kunnen opnemen met uw vader, verklaart u dat hij de contactgegevens van uw vader niet had. U gevraagd om welke reden hij de contactgegevens niet aan u kon vragen, aangezien u op zeer regelmatige basis aanwezig was in de madrassa, wijzigt u uw eerdere verklaring en antwoordt u dat u gevraagd werd om deze opdracht uit te voeren omdat u nog jong was (CGVS, p. 17). Deze verklaringen overtuigen echter niet. Aangezien het hier essentiële elementen betreft in uw asielaanvraag kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u hierover eensluidende verklaringen aflegt.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat uw gedrag ten aanzien van de qari niet in overeenstemming is met uw eerdere verklaring dat uw vader er alles aan deed om zijn job geheim te houden (CGVS, p. 11 en 12). U gevraagd om welke reden uw vader er alles aan deed om zijn job geheim te houden verklaart u dat dit was om toekomstige problemen te vermijden. U gevraagd naar welke problemen er zouden kunnen ontstaan

verklaart u dat ze hem zouden kunnen ontvoeren of zijn kinderen pijn zouden kunnen doen (CGVS, p. 11). Aangezien u hiervan op de hoogte lijkt te zijn lijkt het onwaarschijnlijk dat u zomaar openlijk aan de qari verteld zou hebben wat de job is van uw vader (CGVS, p. 14).

Ten derde lijkt het al evenzeer onwaarschijnlijk dat de qari u gevraagd zou hebben wie H. G. is. U verklaart namelijk dat hij een bekende persoon is wat ook overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt dat deze persoon al sinds 1979 actief is binnen de politieke partij, Mahaza-i-mili. Daarnaast blijkt ook uit uw verklaringen dat alle familieleden van H. G. begraven liggen in uw dorp en dat zijn landbouwgronden daar gelegen zijn (CGVS, p. 14). Op basis van uw verklaringen en de geraadpleegde bronnen kan er gesteld worden dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat de qari H. G. niet zou kennen (CGVS, p. 14).

Ten vierde kunnen er ook meerdere vraagtekens geplaatst worden bij het gedrag van uw vader nadat u hem ervan op de hoogte had gebracht dat u benaderd was geweest door de qari met de vraag om explosieven binnen te smokkelen op zijn werk. U gevraagd naar de reactie van uw vader verklaart u dat hij u verbood om nog langer naar de madrasa te gaan (CGVS, p. 16). Deze verklaring overtuigt opnieuw niet. Het lijkt onwaarschijnlijk dat uw vader zou gedacht hebben dat hij het probleem kon oplossen door u te verbieden nog langer naar de madrasa te gaan. Bijkomend kan er gezien de ernst van de gebeurtenissen redelijkerwijs verwacht worden dat uw vader H. G. op de hoogte zou hebben gebracht. De taliban dreigde er namelijk mee om een aanslag te plegen in zijn kantoor. H. G. heeft er alle belang bij om op de hoogte te worden gesteld zodat hij de zaak kan laten onderzoeken en indien nodig de veiligheidsmaatregelen in en rond zijn kantoor kan laten verstrengen om zo de veiligheid van zijn personeel en bezoekers te garanderen. Daarnaast verklaart u dat uw vader, nadat jullie de dreigbrief hadden ontvangen, besliste dat jullie met het volledige gezin moesten verhuizen. Uw vader was namelijk bang omdat die mensen gevaarlijk waren. De verhuizing is echter nooit kunnen doorgaan, want na drie dagen stonden er mannen aan jullie deur met wapens (CGVS, p. 15 en 19). U gevraagd om welke reden jullie niet meteen het dorp hebben verlaten nadat de dreigbrief in jullie tuin was gegooid antwoordt u dat jullie nog op zoek waren naar een huis op een veilig locatie (CGVS, p. 19). Dit is echter geen afdoende verklaring. Aangezien u verklaarde dat uw vader in angst leefde, lijkt het onwaarschijnlijk dat jullie, vooraleer te vertrekken, eerst een huis zouden gaan zoeken op een veilige plaats. Uw gezin kon ook tijdelijk op een andere plaats hebben verbleven totdat jullie een veiliger onderkomen hadden gevonden.

Tot slot bent u er ook niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat vier van uw broers problemen hebben gekend na uw vertrek, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. U beweert namelijk dat vier van uw broers problemen hebben gekregen die voortvloeien uit uw problemen waardoor ze genoodzaakt waren om twee à drie maanden na uw vertrek ook Afghanistan te verlaten (CGVS, p. 7). U tot driemaal toe gevraagd om welke reden deze vier broers problemen hebben gekregen en uw andere twee broers en zussen niet, komt er geen antwoord op deze vraag (CGVS, p. 20). U vervolgens gevraagd welke problemen uw broers nog hebben gehad na uw vertrek, antwoordt u dat ze Afghanistan hebben moeten verlaten en dat ze verschillende keren verhuisd zijn. U nogmaals gevraagd om te vertellen over de problemen die ze hebben ervaren antwoordt u dat u het niet exact weet. Ze hebben het u niet verteld en u hebt er ook niet naar gevraagd. U weet enkel dat ze verschillende keren verhuisd zijn en dat ze uiteindelijk Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p. 19). Deze verklaringen overtuigen echter niet. Het lijkt onwaarschijnlijk dat u hierover nog nooit gesproken hebt met uw ouders en/of uw broer die al vijf à zes maanden in België verblijft en die volgens uw bewering Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van uw problemen (CGVS, p. 6). U geconfronteerd met deze bedenking herhaalt u uw eerder antwoord er zegt u dat ze verhuisd zijn om veilig te zijn maar dat ze u niet in detail verteld hebben wat er exact gebeurd is. U voegt daar ook nog aan toe dat uw vader ziek is waardoor hij moeilijk het land kan verlaten (CGVS, p. 20). Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Ter staving van uw verzoek legde u uw taskara voor, een identiteitsbewijs voor van uw zogenaamde vader, zijn werkkaart, drie brieven aangaande zijn tewerkstelling, een dreigbrief van de taliban, een attest en twee video's betreffende de hospitalisatie van uw broer en acht foto's waarop u verklaart dat uzelf, uw broer en vader te zien zijn. Met deze documenten tracht u te bewijzen dat u de waarheid vertelt (CGVS, p. 4). De door u voorgelegde stukken kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Documenten kunnen op zich de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Evenmin kan inzake deze stukken met zekerheid een familiale band worden vastgesteld. Afghaanse (identiteits)documenten hebben in het algemeen weinig bewijswaarde. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Wat het door u voorgelegde beeldmateriaal betreft, moet opgemerkt worden dat er op geen enkele manier kan worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's of video's genomen werden. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. De foto's waarop uw vader samen met u en uw broer te zien zou zijn, kunnen hoogstens

aantonen dat u de man die ook op de andere foto's en werkdocumenten staat, kent. Wat de foto's en video's betreft waarop uw broer (samen met u) te zien is, kan evenmin objectief afgeleid worden dat het hier wel degelijk over uw broer gaat en welke omstandigheden tot deze ziekenhuisopname hebben geleid. De foto's waarop enkel uw zogenaamde vader te zien is in een wagen en in het ziekenhuis lijken eerder oudere foto's te betreffen, terwijl de foto's met littekens recenter lijken. De man in het ziekenhuis is bovendien niet goed herkenbaar. Als dit al uw vader is, dan lijken deze foto's te suggereren dat uw vader in het verleden bepaalde letsels heeft opgelopen. Deze foto's geven echter geen uitsluitsel over de precieze omstandigheden waarin deze littekens of letsels opgelopen zijn.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging bestaat, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08 EUAA COI Report Afghanistan Security situation.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35 EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Cit

ry Mazar Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EUAA Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 52 en 48/3 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.4. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

- “3. Attest Rode Kruis (opvangcentrum Sijsele);
4. Stukken welke alreeds werden neergelegd tijdens het persoonlijk gehoor dd. 20.03.2023;
5. Aangetekend schrijven dd. 04.04.2023: waarbij bijkomende stukken (per USB-stick) werden overgemaakt aan het CGVS;
6. Verklaring door iemand uit het dorp met betrekking tot de taliban (inclusief vrije vertaling);
7. Foto van één van de broers van cliënt in het ziekenhuis naar aanleiding van de aanval;
8. Paspoort R.G.R. (vader van verzoeker);
9. Rijbewijs R.G.R. (vader van verzoeker);
10. Bankkaart R.G.R. (vader van verzoeker);
11. GSM-bericht vanwege de moeder van verzoeker t.a.v. de voogd (mevr. V.N.) van R.F.;
12. Rapport UNAMA: “Human rights situation in Afghanistan: MAY – JUNE 2023 UPDATE”;
13. Rapport UNAMA: “Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan 15 august 2021 – 30 may 2023”
14. Arrest RvV dd. 12 oktober 2022 – nr. 278 653;
15. Arrest RvV dd. 19 januari 2023 – nr. 283 647;
16. Arrest RvV dd. 8 mei 2023 – nr. 288 618;
17. Attesten Nederlandse lessen;
18. Tewerkstellingsattesten AGO voor 2022 en 2023 (Werkgever: B. f. Brugge) + enkele loonfiches;
19. Evolutieverslag Rode Kruis Vlaanderen dd. 04.04.2023
20. Verklaring van mevr. V.N. (voogd van R.F.) m.b.t. S.;
21. Foto's van R.S. (westerse kledij, integratie, ...);
22. Facebookprofiel van R.S.”

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022;
- het rapport “Afghanistan – Country Focus” van EUAA van december 2023;
- het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van Cedoca van 14 december 2023.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “EASO Afghanistan Security Situation Update” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende stukken toevoegt (zie inventaris bij de aanvullende nota):

- “1. Vertaling door de beëdigde tolk van de dreigbrief van de Taliban (oorspronkelijk stuk 4) + toelichting per mail
2. Stukken met betrekking tot de contacten met dhr. H. G.
 - a. E-mails tussen dhr. H. G. en Meester V.D.C.E.
 - b. Kopie identiteitskaart van dhr. H. G.
 - c. Foto van dhr. H. G. en de vader van verzoeker
3. Inschrijvingsfiche Nederlandse les module NT2 (niveau 2) – Waystage mondeling (periode 05.09.2023 – 28.11.2023)
4. Certificaat Nederlandse les dd. 28.11.2023: module NTW – Waystage mondeling (geslaagd)
5. Inschrijvingsfiche Nederlandse les module NTW (niveau 3) (periode 30.11.2023 – 07.03.2024)
6. Attest vanwege de werkgever AGO Jobs m.b.t. tewerkstelling bij B. F. Brugge

7. Bijkomende foto's en filmpje m.b.t. sociaal leven van verzoeker
8. Adreswijziging van verzoeker naar 8310 Brugge – XXXstraat 0097
9. Allerhande foto's van dhr. S. H. G. + screenshot Twitterprofiel
10. Stukken m.b.t. toekenning asielaanvraag van dhr. R.Fa. (broer van verzoeker)"

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij en zijn broer F., wiens beroep bij de Raad gekend is onder rolnummer RvV 299 664, door de taliban werden gevisieerd omwille van het werk van hun vader voor een bekende politicus van het voormalige Afghaanse regime. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Waar verzoeker wijst op zijn verblijf in Europa, stelt de Raad het volgende vast.

6.2.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

6.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De

conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden,

zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-oppperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn

teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de informatie opgenomen in het verzoekschrift doet niet anders besluiten.

6.2.3. In hoofde van verzoekers broer F., wiens beroep bij de Raad gekend is onder rolnummer RvV 299 664, oordeelde de Raad met betrekking tot diens nood aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa in arrest nr. 303 977 van 28 maart 2024 als volgt:

“(…)

7.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op jonge leeftijd (15 jaar) uit Afghanistan is vertrokken en dat hij intussen bijna twee jaar als niet-begeleide minderjarige in België verblijft. Ten tijde van het indienen van onderhavig verzoek om internationale bescherming was verzoeker 16 jaar oud. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen was verzoeker 17 jaar oud. Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België heeft verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust Belgische en Europese gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Uit de door verzoeker aan zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's toegevoegde getuigenissen en attesten, die afkomstig zijn van verschillende bronnen en een zekere tijdsperiode bestrijken, blijkt dienaangaande dat verzoeker een gedegen inspanning heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren.

Zo heeft verzoeker tijdens de zomermaanden van 2023 gewerkt op een boerderij en in een woonzorgcentrum. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde attesten blijkt dat verzoeker daar een gewaardeerde medewerker was, die zich inspande om zijn taken zo goed mogelijk uit te voeren. Er kan worden aangenomen dat verzoeker, zeker tijdens zijn werk in het woonzorgcentrum, veelvuldig in contact is gekomen met lokale bewoners en, mede door zijn goede kennis van het Nederlands, hierdoor in aanraking kwam met verschillende aspecten van de Belgische samenleving. Dit blijkt ook uit het schrijven van verzoekers werkgever van het woonzorgcentrum, toegevoegd aan zijn aanvullende nota, die aangeeft dat verzoeker moet kunnen communiceren met de bewoners van het centrum. Ook zijn voogd getuigt in haar schrijven, toegevoegd aan het verzoekschrift, alsook ter terechtzitting, van verzoekers inspanningen om te werken en hierbij zijn kennis van het Nederlands te gebruiken, alsook zich op een open, respectvolle en enthousiaste manier in te zetten. Zijn voogd verklaart ter terechtzitting dat zij verzoeker en zijn broer S. als familie beschouwt. In haar schrijven ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoekers broer S., wiens beroep bij de Raad is gekend onder rolnummer RvV 298 433, beaamt zij de complementaire rol die zij en S. ten aanzien van verzoeker opnemen. Zij wijst er in het schrijven, toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift, ook op dat zij hierbij bruggen tracht te bouwen tussen verzoeker en zijn broer S. enerzijds en de Belgische samenleving anderzijds, hetgeen verzoeker ter terechtzitting beaamt wanneer hij verklaart dat zijn voogd hem bij alles helpt. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen ter terechtzitting, alsook uit de getuigenis van zijn voogd, dat verzoeker buiten zijn schoolse activiteiten, veelvuldig in contact komt met Belgische vrienden en met hen uitstappen doet (zie ook de getuigenis van een schoolvriend en de foto's toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota). In het evolutieverslag van het opvangcentrum waar verzoeker verblijft, toegevoegd aan het verzoekschrift, wordt gesteld dat verzoeker de culturele codes respecteert, dat hij veel vrienden en vriendinnen heeft in Gent die hij regelmatig gaat bezoeken en dat hij heel goed scoort op school. Ter terechtzitting verklaart verzoeker bovendien dat hij is “opgegroeid in deze democratie”, hetgeen, temeer gelet op zijn jonge leeftijd, getuigt van een goed begrip van de Belgische samenleving en van een appreciatie voor de verschillende rechten en vrijheden die hier bestaan. Tevens dient gewezen op de band tussen verzoeker en zijn broer, die hij regelmatig ziet en met wie hij, samen met zijn voogd, een toekomstplan voor ogen heeft waarbij zij beiden hun integratie in de Belgische samenleving aan de hand van concrete stappen trachten te realiseren. Zo blijkt dat verzoekers broer verzoeker financieel ondersteunt en dat zij beiden trachten te sparen om zodoende in België een leven te kunnen opbouwen.

Uit het geheel van het voorgaande komt dan ook een beeld naar voren waaruit blijkt dat verzoeker, mede met de hulp van zijn voogd en zijn broer S., aan de hand van concrete activiteiten, interesses en inspanningen op een vergaande wijze in contact is gekomen met de Belgische samenleving, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, mede gelet op zijn jonge leeftijd, hierbij (bewust of onbewust) verschillende Belgische en Europese waarden en normen heeft eigen gemaakt die niet verzoenbaar zijn met de actuele Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Daargelaten de vraag of verzoeker blijk geeft van een daadwerkelijke internalisering van de Belgische en Europese waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een dergelijke internalisering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie: i) het feit dat hij op vijftienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa; ii) zijn inmiddels ruim tweejarige afwezigheid uit Afghanistan; iii) zijn verblijf van inmiddels bijna twee jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals blijkt uit de voormelde elementen; iv) het gegeven dat hij heden nog steeds minderjarig is.

“(…)”

Met betrekking tot verzoeker wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat de richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in het verlenen van een vluchtelingenstatus of van een subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “*vluchteling*” en van “*persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt*” (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov punt 48) en dat elke beslissing over het verlenen van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van de status. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt. Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, “*moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade*” (pt. 49-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van richtlijn 2011/95/EU die stelt: “*Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen.*”

De Raad benadrukt ook nog dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-65).

In het licht hiervan stelt de Raad vast dat verzoeker, indien hij naar Afghanistan zou terugkeren zonder verzoekers broer die in België als vluchteling werd erkend omwille van bovenstaande redenen, bovendien het risico loopt om via het lokale talibannetwerk te worden geïdentificeerd als terugkeerder wiens broer in België verblijft als erkende vluchteling en dat verzoeker hierdoor zal worden beschouwd als (eveneens) ‘besmet’ door de Belgische en Europese waarden en normen. Er kan niet worden uitgesloten dat verzoeker nauwlettend in het oog zal worden gehouden teneinde na te gaan of hij zich gedraagt volgens de heersende waarden en normen in Afghanistan, zoals vormgegeven door de taliban. Ook verzoeker verliet Afghanistan immers op jonge leeftijd (16 jaar) en bracht een deel van zijn vormende jaren in België door, alwaar hij, net als zijn broer, op vergaande wijze in contact kwam met de Belgische samenleving en de waarden en normen van deze samenleving van nabij leerde kennen en gedrag aannam dat geenszins verzoenbaar is met de huidige waarden en normen in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban, zoals blijkt uit de stukken die hij ter staving van zijn levensomstandigheden in België toevoegt aan zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota en zoals ook (deels) reeds aan bod kwam in het voormelde arrest in het kader van de beroepsprocedure van zijn broer F. (zie *supra*). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een mogelijk verhoogd toezicht op verzoeker omwille van het verblijf van zijn broer F. als erkend vluchteling in België het risico vergroot dat verzoeker door de taliban zal worden gevisieerd doordat hij de waarden en normen in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban niet (voldoende) respecteert en/of overtreedt.

6.2.4. Het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie in acht genomen, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de strenge sociaalreligieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden zijn uitgevaardigd, alsook met het gegeven dat personen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging, daar de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling, van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

6.3. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd, zijn individuele omstandigheden en zijn specifieke levensomstandigheden in België, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, besluit de Raad dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wegens zijn (toegeschreven) internalisering van Belgische en Europese waarden en normen kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging. Tevens is de Raad van oordeel dat er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn, daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van het internaliseren van Belgische en Europese waarden en normen wordt beschuldigd, dan kunnen de *de facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 145-149).

6.4. Gelet op de uiteenzetting hierboven, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER